

Det handler om at få ret. At få rettens ord for, at man har juraen på sin side. I det grænseland, hvor man ikke bare kan slå svaret op i en tabel eller i en bog. Der, hvor man med loven i hånden kan påstå, at man har ret - men hvor modparten kan tage samme lov i sin hånd og påstå, man har ganske uret.

Der, hvor man må mødes i retten og få dommernes ord for, hvem der har mest ret - og hvem, der har uret.

Beslutningen i september 2004 om at placere et Betalingscenter i Ringkøbing og et Kundecenter i Hjørring, Ribe, Odense og Roskilde - men især i Hjørring og Ribe - var ikke mange politiske forsikringer gammel, inden det stod klart for Dansk Told & Skatteforbund, at det ville blive vanskeligt at få bemanningen af de nye enheder på plads helt ad frivillighedens vej. Da en række gode kolleger rundt omkring i landet fik et prik på skulderen den 16. marts 2006 - "Du skal til Betalingscentret!" eller "Du skal til Kundecentret" - tegnede der sig hurtigt et billede. De sager ville ende i retten.

Efter nogle hektiske måneder, hvor Dansk Told & Skatteforbunds sekretariat havde tæt kontakt til hver enkelt af de udpegede, lykkedes det at forhandle få af forflytterne væk. Nogle på grund af sociale forhold hos de udpegede. Andre fordi grundlaget for at forflytte netop de pågældende var så himmelråbende spinkelt, at selv SKAT måtte give sig.

Men allerede da var andre af udpegningerne godt på vej til retten. Et forberedende arbejde, der både var uhyre grundigt og tog tid i tæt dialog med advokater og CO II, som hele tiden var med i sagerne. En retssag ville nemlig ikke bare have betydning for Dansk Told & Skatteforbunds medlemmer. Det var hele kernen i tjenestemandsansættelsen - hvad en tjenestemand skal tåle vejret op mod den fleksibilitet, som er indbygget i ansættelsesformen - der var på spil. SKAT og Dansk Told & Skatteforbunds medlemmer var bare sat forrest i vognen, fordi SKAT var spydspidsen i hele den omvæltning, der skete i den offentlige sektor i forbindelse med kommunalreformen.

Den 9. juli 2007 sendte CO II's og Dansk Told & Skatteforbunds advokat Karen-Magrethe Schebye stævning af SKAT til Københavns Byret i fire prøvesager - tre tjenestemænd med kommunal baggrund og én tjenestemand

med baggrund i ToldSkat - for at få afprøvet de forskellige aspekter omkring forflytninger i forbindelse med etableringen af SKAT og de uansøgte forflytninger. Parterne blev dog hurtigt enige om, at sagerne ikke skulle for Københavns Byret men i stedet starte direkte ved Østre Landsret.

Så kunne det juridiske spil ellers gå i gang, og lige knap 11 måneder efter var scenen - og retten - sat i Østre Landsrets lokaler i Bredgade 42 i København.

10. juni 2008

De grå mure i Bernstorffs Palæ i Bredgade har i sine godt 250 år lagt rum til mangt og meget. Bygget som adelspalæ. Siden bl.a. dansk bopæl for den danskfødte kong Georg I af Grækenland, midlertidig adresse for Højesteret efter Christiansborgs brand og endelig hovedkontor for det nu hedengangne forsikringsselskab Baltica. Inden Østre Landsret rykkede ind og lod det være rammen for bl.a. selskabstømmersager og andre finanskreative skidtfolk.

I Retssal E - helt øverst oppe under taget i palæets midterpavillon - sidder de fire, som det hele drejer sig om de næste tre dage. Hver med deres egen lille - eller større - klump i maven.

Jens Vagn, som flyttede fra skatteforvaltningen i Pandrup Kommune over Skattesamarbejdet i Åbybro til Skattecenter Aalborg. Inden han fik prikket til Kundecentret i Hjørring.

Susanne, som kom fra Aalborg Kommune til Skattecenter Aalborg - men som også fik prikket til Kundecentret i Hjørring.

Inger, som kom fra Århus Kommune til Skattecenter Århus - inden hun blev prikket til Kundecentret i Ribe.

Og endelig Lene, som kom fra Told- og Skatteregion København til Skattecenter København - men fik et prik til Betalingscentret i Ringkøbing.

Klokken er 9.30 - og spillet går i gang.

Alle rejser sig, da de tre landsretsdommere - Hans Chr. Thomsen, John Mosegaard og Jacob Elverum - kommer ind i lokalet gennem den lille dør bag deres sæde, som mest af alt minder om en forvokset klædeskabsdør. Her er ikke meget palæindretning - højst lidt 90'er krydsfiner.

Thomsen og Mosegaard er henholdsvis nr. 18 og 34 på Østre Landsrets liste over ud-

Høje Landsret

Retssag: Hvor meget skal en tjenestemand tåle, når der sker ændring af ansættelsesområdet - og hvad skal der til, før en tjenestemandstilling er nedlagt. Det tygger dommerne i Østre Landsret på for tiden i de principielle sager om udpegningerne i forbindelse med etableringen af Betalingscentret og Kundecentrene.

nævnte dommere - mens Elverum stadig "blot" er konstitueret.

Normalt er landsretten sorte kapper til dommere og advokater, men den varme temperatur og tætte luft oppe under taget gør en forskel - og kapperne bliver kastet, inden duellen på ord kan gå i gang.

Første kvinde ved skranken er advokat Karen-Magrethe Schebye, som repræsenterer Dansk Told & Skatteforbunds fire medlemmer.

Hun gennemgår sagerne. Både de generelle ting - og de forhold, som er specielle for hver af de fire sagsøgere. Trækker de store linier op - henviser til bilag i den meget omfattende materialesamling, som får tanken hen på velvoksne telefonbøger. Giver retten baggrunden for, hvorfor sagerne er anlagt.

Efter frokostpausen sætter Jørn Rise sig som den første i vidneskranken. Som formand for Dansk Told & Skatteforbund er han part i sagen og bliver derfor belært af retsformanden om, at han ikke har pligt til at udtale sig - men dog pligt til at tale sandt.

Karen-Margrethe Schebye udspørger Jørn Rise om Dansk Told & Skatteforbunds rolle i forbindelse med etableringen af SKAT og udpegningen af medarbejderne til Betalings- og Kundecentrene.

Imens sidder Kammeradvokatens repræsentant advokat Niels Banke - som repræsenterer SKAT og Personalestyrelsen, som også er gået ind i sagen som såkaldt biintervenient, fordi sagen kan få vidtrækkende konsekvenser for andre tjenestemænd - med en mimik, der lader ane, at han synes sagen er så åbenlys til sine klienters fordel, at det nærmest er spild af tid at besvære den høje landsret med den.

Jens Vagn er den første af sagsøgerne i vidneskranken.

Nordjyde. Med en afdæmpet mimik, uden unødigt brug af store ord - og med en lavmælt stemmeføring giver han indtrykket af en troværdig person, man uden tøven ville købe en brugt bil af. Hvis det altså ikke lige var fordi, han ikke er brugtvognsforhandler men skatterevisor.

Schebye kredser i sine spørgsmål da også netop om det store ændringer, der er sket fra, at han var skatterevisor i kommunen med stor selvstændighed og myndighedsudøvelse i sit arbejde - og til nu at passe telefoner i Kundecentret. Men også om, at han før havde 3-4

minutter på cykel, når han skulle på arbejde - mens han nu må rakke på landevejen i en bus en time frem og tilbage til Hjørring. Hver vej - og hver dag.

Næste i vidneskranken er Susanne.

Nordjyde - og uddannet skatterevisor, selvom hun aldrig nåede at få titlen - som Jens Vagn. Men med mere latter i stemmen - et livsstykke, man egentlig gerne ville tale i telefon med, når man ringer til SKAT. Hvis det altså ikke lige var fordi, Susanne har taget konsekvensen af prikket til Hjørring og taget sin afsked med pension. I dag er hun derfor ansat i en privat virksomhed, for at supplerer sin månedlige pension på 15.000 kr.

Schebye kommer også her ind på den store forskel i jobindholdet i Susannes stilling før og efter prikket - og den længere vej til arbejdet. En vej, der dog var så lang, at SKAT heller ikke mente, hun skulle tåle den, og derfor tilbød hende afsked med pension. Men der er forskel på at blive afskediget med pension - eller først få tre års rådighedsløn, som påstanden går på.

Efter Schebye har kammeradvokaten lige et spørgsmål. Om ikke Susanne får løn i sit nye job? Underforstået - hvad er problemet!

Klokken er tæt ved 15, og retten hæves for i dag.

Sagsøgerne mødes sammen med advokaten og Merete Keller Berdiin og Connie Mortensen

Tegning: Niels Poulsen

fra Dansk Told & Skatteforbunds sekretariat, som har stået for forberedelsen af sagerne, hos Schebye i advokatkontoret bag Amalienborg.

Dagen bliver gennemgået. Endnu er det for tidligt til, at Schebye vil give sit bud på, hvordan sagerne står - men hun er optimistisk.

11. juni 2008

Flagene er hejst på Amalienborgpalæerne, som ligger lige bag retten i Bredgade. Det er prinsgemalen, der fylder år.

I retslokalet er der stadig mere end lunt, da Lene efter retten er sat kl. 9.30 tager sæde i vidneskranken. Hun er den eneste af de fire sagsøgere med statslig baggrund. Der er ikke så meget tvivl i lovens bogstav om, at Lene som statstjenestemand skal tåle at blive flyttet til Ringkøbing, og Schebye kredser i sine spørgsmål derfor om, hvor ganske få af de opgaver, som Lene løste ved Skattecenter København, der er placeret ved Betalingscentret - og udpegningen derfor er til et job, der ikke er passende for Lene.

Lene tog da også konsekvensen og søgte orlov, da hun havde fået prikket. Fik job i et speditjonsfirma - og tog sin afsked, da hun ikke kunne få sin orlov forlænget. Men advokatens påstand er, at hun i stedet skulle have haft tilbudt afsked med tre års rådighedsløn.

Sidste kvinde af de fire sagsøgere i vidneskranken er Inger.

Hun var pantefoged ved Skattecenter Århus, med baggrund i Århus Kommune, inden hun fik prikket til Kundecentret i Ribe. Det var så langt, at SKAT heller ikke mente, hun skulle tåle forflyttelsen, så hun fik tilbudet om at blive afskediget. Men med lige under ti års pensionsanciennitet, kunne hun ikke få udbetalt løbende pension. Påstanden er derfor afsked med rådighedsløn - og Schebye fokuserer i sine spørgsmål på, at stillingen ved Kundecentret har et så anderledes indhold, at den ikke er passende for Inger med en pantefogedbaggrund. I dag er Inger tilbage i en kommune på Djursland. I en ny stilling, hvor hun løser opkrævningsopgaver.

Mens Karen-Margrethe Schebye er i færd med at udspørge Inger, kommer der pludselig en ældre mand ind i lokalet. Øjensynligt en turist. I sine khaki shorts, grønne trøje og røde kasket med en lavthængende sort bæltetaske om maven. Han småtripper lidt rundt ved tilhørerpladserne, flytter vægten frem og tilbage på fødderne i de hvide kondisko, inden han forlader retslokalet igen. Lige så hurtigt, han var kommet.

“Det var offentligheden”, konstaterer Karen-Magrethe Schebye i frokostpausen. Under de tre dages retsmøde var han den eneste tilhører udefra. Resten havde tilknytning til SKAT, Per-

Foto: fagpress/Mikael Hjulter

sonalestyrelsen eller Dansk Told & Skatteforbund. Så offentlighedens interesse var umiddelbart til at overse.

Nu er det kammeradvokatens tur. Niels Banke har indkaldt seks vidner. Alle chefer i SKAT. Enten med en rolle i udpegningerne - eller i de centre, hvor de udpegede skulle flyttes til.

John Ladefoged, som er chef for Betalingscentret i Ringkøbing, er først i vidneskranken. Banke tager den første tur med spørgsmål, inden Schebye får lov til at fortsætte.

John Ladefoged svarer på deres spørgsmål - og hans entusiasme og stolthed omkring Betalingscentret skinner klart igennem.

Næste er skattedirektør Jens Sørensen, som udpegede Inger til Ribe. Med stemmen i de rette alvorlige folder leverer han sine svar til retten.

Skattedirektør Johnny Schaadt Hansen, som udpegede Lene, følger efter. Svarer og støtter sig ind i mellem til sine lister fra dengang - det er over to år siden, og han er siden flyttet skat-tecenter.

Han bliver fulgt af skattedirektør Steen Hjelm Christensen, som udpegede både Jens Vagn og Susanne. Han maler sig ind i billedet som ærlig og redelig nordjyde i sine forklaringer.

Dagens sidste vidne er kundechef i Hjørring Bent Kjærgaard Kristensen, som skulle modtage Jens Vagn og Susanne. Hans afhøring udvikler sig nærmest til en teknisk udredning om dette fantastiske telefonsystem, som styrer arbejdet for medarbejderne ved kundecentret.

Dommerne - og ikke mindst retsformanden - lytter med stor interesse.

“Spiller den så også en lille melodi, mens man venter i telefonen?”, bryder han på et tidspunkt ind. For nu at få det helt på plads.

Klokken er igen snart 15, og retten bliver hævet for i dag. I forhallen bliver der lige vekslet et par ord mellem Dansk Told & Skatteforbunds repræsentanter, de sagsøgte og advokaten. Hendes optimisme har det ikke helt så godt i dag.

“2-2”, lyder hendes lidt skeptiske bud.

12. juni 2008

Kammeradvokaten har endnu et vidne, og fagchef Bent Lekdorf, som var med ved udpeg-

ningen af Lene, er på plads i vidneskranken, da retten bliver sat. Stadig uden kapper.

“Der er godt nok ikke hedebløge. Men vi startede uden kapper - og så kan vi lige så godt fortsætte”, mener retsformanden.

Bent Lekdorf svarer først på Bankes få spørgsmål, inden Karen-Margrethe Schebye tager over. Hvor hun er dus og på fornavn med sine klienter, er det med “De” og fuldt navn, når hun spørger modpartens vidner.

Det sidste vidne er afhørt, og klokken er et par minutter over 10, da Schebye rejser sig og tager plads bag sin pult.

“Høje landsret. Som advokat for sagsøgerne i disse sager skal jeg efter den nu afsluttede bevisførelse procedere til støtte for de i sagerne nedlagte påstande jævnfør påstandsdokumenterne i overensstemmelse med i påstandsdokumenternes anførte anbringender...”

Lige godt halvanden time tager det advokaten at procedere sagen. Samle op på sagerne, hvad der er sket under retsmøderne - og hvorfor retten skal komme til den afgørelse, som hun har påstået.

Efter frokost er det kammeradvokatens tur til at procedere, og ikke overraskende er Banke ikke enig i det, den “ærede modpart” har fremført for den høje landsret. Han mener endda, at resultatet af at påstå stillingsnedlæggelse ville være så opsigtsvækkende urimeligt. Det er samfundsudviklingen, der er skyld i ændringerne - og den er tjenestemænd ikke beskyttet imod, er hans påstand.

Banke bruger også halvanden time på sin procedure - og herefter er det Schebyes replik, hvor hun kommenterer nogle af påstandene i kammeradvokatens procedure.

Lidt før klokken 15 bliver retten hævet for sidste gang. Forhandlingerne er slut. Nu er det dommernes tur - og dommen vil blive afsagt den 25. september kl. 9.00.

Foran landsretten udveksles de sidste ord mellem advokaten og sagsøgerne, inden de rejser hjem. Karen-Magrethe Schebye er blevet mere optimistisk i løbet af dagen.

“Jeg tror, den står 3-2 til os”, siger hun - inden hun tager afsked og går om hjørnet og tilbage til sit kontor i Toldbodgade.

Vi mødes igen efter den 25. september 2008. Når vi ved, hvem der fik ret - i hvert fald i første omgang.